

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Gałkowska

Ławnicy: Anna Tużnik, Danuta Sułek

Protokolant st.sekr.sąd. Agnieszka Wójciak

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r. w Puławach

sprawy z powództwa S. J.

przeciwko (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P. i D. C.

o wynagrodzenie za pracę, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i odszkodowanie na podstawie art. 55§1¹ kp

1. Oddala powództwo w stosunku do pozwanego D. C.;

2. Zasądza od pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P. na rzecz powoda S. J. kwoty:

- 2.316,63 zł (dwa tysiące trzysta szesnaście złotych 63/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty;

- 2.316,63 zł (dwa tysiące trzysta szesnaście złotych 63/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2017r. do dnia zapłaty;

-7.788,71 zł (siedem tysięcy siedemset osiemdziesiąt osiem złotych 71/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2017r. do dnia zapłaty;

3.Zasądza od pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P. na rzecz powoda S. J. kwotę 6.321,00 zł (sześć tysięcy trzysta dwadzieścia jeden złotych) tytułem odszkodowania na podstawie art. 55§1¹ kp wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2018r. do dnia zapłaty;

4. Oddala powództwo w stosunku do pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P. w pozostałej części;

5.wyrokowi w pkt 2 do kwoty 2.107,00 zł nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

6. nie obciąża pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P. kosztami procesu jakie poniósł pozwany D. C., a koszty procesu pomiędzy powodem S. J. a pozwanym (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P. wzajemnie znosi pomiędzy stronami.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 6 marca 2018r. powód S. J. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. kwoty 2.316,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem wynagrodzenia za lipiec 2017r. oraz kwoty 29.543,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem: wynagrodzenia za sierpień 2017r., ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

Pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. powództwa nie uznawała i wносиła o jego oddalenie; w odpowiedzi na pozew pozwana spółka podniosła zarzut potrącenia w związku ze stwierdzonymi brakami inwentarзовymi w wysokości 160 910 zł i zawartą min. przez powoda i innych pracowników Stacji Paliw w A. umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej.

Na rozprawie w dniu 8 listopada 2018r. pełnomocnik pozwanej spółki oświadczyła, że jeżeli chodzi o roszczenia powoda, to uznaje żądanie co do wynagrodzenia za lipiec 2017r., ale w wysokości 912,49 zł netto, a w pozostałym zakresie powództwa powoda nie uznaje i zgłasza zarzut przedawnienia roszczeń za okres ponad 3 lata wstecz od dnia wniesienia pozwu.

Na rozprawie w dniu 21 marca 2019r. pełnomocnik pozwanej spółki oświadczył, że nie uznaje powództwa i wnosi o jego oddalenie oraz że podtrzymuje zarzut potrącenia do wysokości kwoty dochodzonej przez powoda niniejszym pozwem tj. do kwoty 29.543,34 zł, a także zarzut przedawnienia roszczeń za okres ponad 3 lata od dnia wniesienia pozwu.

W piśmie procesowym z dnia 23 kwietnia 2019r. (k.147-147v) pełnomocnik powoda podtrzymywała roszczenia z pozwu; określiła żądania dochodzone w niniejszym postępowaniu i tak domagała się wynagrodzenia za lipiec i sierpień 2017r., ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 96 dni urlopu i odszkodowania na podstawie art. 55§ 1¹ kp, przyjmując za podstawę wynagrodzenie miesięczne powoda w wysokości 2107 zł; oświadczyła też, że nie uznaje zarzutu potrącenia.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2019r. sąd, na wniosek pełnomocnika pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wezwał do udziału w sprawie po stronie pozwanej D. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą D. D. C. w K. (k.178). Pozwany D. C. powództwa nie uznawał z uwagi na brak legitymacji procesowej biernej, wskazując, że do przejęcia przez niego Stacji Paliw w A. w sposób umożliwiający faktyczne jego zarządzanie oraz pełnienie obowiązków pracodawcy wobec pracowników stacji doszło w dniu 1 września 2017r.

Na rozprawie w dniu 10 maja 2021r. pełnomocnik powoda podtrzymywał żądania pozwu, z tym że wnosił o ich zasądzenie solidarnie od (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. i D. C..

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód S. J. zatrudniony był w pozwanej (...) Sp. z o.o. w P. od 1 września 2012r., początkowo jako pełniący obowiązki kierownika Stacji Paliw w A., potem jako sprzedawca na tej stacji (k.10-11, akta osobowe). W umowie o pracę zawartej na piśmie przewidziano, że w czasie trwania stosunku pracy powód będzie otrzymywał wynagrodzenie składające się z wynagrodzenia zasadniczego płatnego do 10 miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu przepracowanym oraz dodatku do wynagrodzenia zasadniczego, wysokości na zasadach określonych w przepisach prawa pracy obowiązujących u Pracodawcy- regulaminie pracodawcy.

Liczba pracowników na tej stacji paliw zmieniała się, ale ostatnio pracowało na tej stacji 4 sprzedawców, w tym kierownik G. S. (1) i w dniu 30 listopada 2013r. pracownicy stacji paliw, w tym i powód, zawarli umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej (k.46-49). Pracownicy tej stacji paliw codziennie sporządzali rozliczenia dobowe, wysyłane one były codziennie siedziby pozwanej spółki (k.132-139, zeznania powoda i Prezesa Zarządu pozwanej spółki (...)). W. słuchanych w trybie art. 299 kpc k. 292v-293v, zeznania świadków: G. S. k.162v-164, M. J. (1) k.164-165, A. S. (1) -00:03:05 nagrania protokołu rozprawy z dnia 11.02.20). Na Stacji były komputery służbowe, ale także był prywatny komputer G. S., który posiadał oprogramowanie (...) i z którego to komputera korzystał on za wiedzą i zgodą E. W. (zeznania świadka G. S.). Wszystkie towary znajdujące się na stacji wprowadzane były na bieżąco

do systemu komputerowego, była naliczana marża towarów poza paliwowych, każdy asortyment miał oddzielnie naliczaną marżę, a dobowe rozliczenie wykonywane przez pracowników Stacji polegało na tym, że system generował cały zysk ze sprzedaży, w tym marżę (zeznania świadka G. S., rozliczenia dobowe- k.132-139). Księgowa zatrudniona w pozwanej spółce (...) oraz prezes E. W. i wiceprezes A. W. codziennie mieli możliwość zapoznania się z tymi dobowymi rozliczeniami, a nadto G. S. osobiście raz w tygodniu, w siedzibie pozwanej spółki, bezpośrednio dokonywał wyjaśnień w sprawie rozliczeń i przez cały okres, aż do końca sierpnia 2017r., osoby rozliczające ostatecznie nie miały zastrzeżeń co do prawidłowości tych rozliczeń (zeznania świadków: G. S., M. J., A. S.).

W okresie gdy na Stacji paliw pracowały 4 osoby, to system pracy na tej stacji był taki, że po 24 godzinach pracy, pracownik miał 3 dni wolne i pracownicy tej stacji, poza kierownikiem G. S., nie korzystali z dłuższych urlopów wypoczynkowych (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: G. S., M. J.). W okresie zatrudnienia powód korzystał sporadycznie z urlopów wypoczynkowych, były to pojedyncze dni (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: G. S., M. J.). Powód w 2016r. korzystał z kilku dni urlopu występujących po sobie (w związku ze śmiercią ojca), a także z pojedynczych dni (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Pracownicy mieli obowiązek wypisywania wniosków urlopowych, a urlopy pracowników ewidencjonowane były w systemie E. (zeznania świadka M. J.).

Powód ostatnio miał ustalone wynagrodzenie zasadnicze na kwotę 2000 zł, oprócz wynagrodzenia zasadniczego powód otrzymywał też stażowy, wynagrodzenie za godziny nocne i premie (bezsporne).

Powód nie otrzymał wynagrodzenia należnego jemu za lipiec 2017r w wysokości 2.316,63 zł (bezsporne). W piśmie z dnia 23.08.2017r., doręczonym Prezesowi Zarządu pozwanej E. W. w dniu 25 sierpnia, powód wezwał pozwaną spółkę do zapłaty za ten miesiąc, a Prezes Zarządu E. W. na tym wezwaniu sporządził adnotację, aby wypłaty wstrzymać do czasu rozliczenia zrobienia remanentu (k.52, zeznania Prezesa zarządu pozwanej E,W. słuchanego w trybie art. 299 kpc).

Powód nie otrzymał też wynagrodzenia za sierpień 2017r. w wysokości 2.316,63 zł (zeznania powoda i Prezesa Zarządu pozwanej spółki (...)) słuchanych w trybie art. 299 kpc).

W dniu 23 sierpnia 2017r. pozwana (...) Sp. z o.o. w P. reprezentowana przez Prezesa Zarządu E. W. zawarła umowę dzierżawy z firmą (...), reprezentowaną przez D. C., a przedmiotem dzierżawy była Stacja Paliw płynnych w A. i zgodnie z §4 tej umowy, przekazanie przedmiotu dzierżawy do dyspozycji dzierżawcy miało nastąpić w dniu 1 września 2017r. na podstawie protokołu przekazania podpisanego przez upoważnionych przedstawicieli stron (k. 29-31).

W dniu 31 sierpnia sporządzony został przez przedstawicieli: (...) Sp. z o.o. w P. i D. C. protokół odbioru dokumentacji, odczytu liczników, odbioru stanu paliw, nastąpiło tego dnia przekazanie Stacji paliw firmie (...) (k.33--39). Tego też dnia sporządzono remanent towarów w magazynie, obecny był przy tych czynnościach Prezes zarządu pozwanej spółki (...)W., który nie miał zastrzeżeń do przebiegu spisu, co do rozliczenia stacji na dzień 31.08.17 (k.40-45, zeznania świadka G. S.). Po tej dacie Prezes Zarządu pozwanej spółki nie poinformował byłych pracowników tej Stacji paliw o wynikach inwentaryzacji, w szczególności że stwierdzony został niedobór (zeznania świadka G. S., zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc).

W dniu 31 sierpnia 2017r. powód oraz 3 pozostali pracownicy tej stacji paliw sporządzili jednakowe oświadczenia woli skierowane do pozwanej spółki, w których oświadczali, że rozwiązują z tym dniem z pracodawcą umowę o pracę w trybie art. 55 w §1⁽¹⁾kp w trybie natychmiastowym (zeznania świadków: G. S., M. G. (1) – zeznania złożone na piśmie k.250-251, zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc). Powód w tym swoim oświadczeniu woli jako przyczynę tej decyzji podał ciężkie naruszenie przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika polegających na niewypłaceniu jemu wynagrodzenia za lipiec 2017r., faktu iż od 2012 nie wykorzystał on pełnego urlopu wypoczynkowego (k.51). Pisma te powód i pozostali pracownicy próbowali wręczyć w dniu 31 sierpnia 2017r. E. W.; poinformowali oni E. W. o treści pism, ale E. W. nie przyjął tych pism, a wobec tego powód i pozostali pracownicy wysłali te pisma pocztą (k.51, zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc, zeznania świadków: G. S. i M. G. (1)).

W dniu 1 września 2017r. E. W. otrzymał te pisma pracowników Stacji, w tym oświadczenie powoda z dnia 31.08.17 o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia (zeznania E. W. słuchanego w trybie art. 299 kpc). W dniu 1 września 2017r. E. W. poinformował D. C., że pracownicy G. wykonujący pracę na Stacji paliw złożyli jemu w dniu 31 sierpnia 2017r. wypowiedzenia (zeznania D. C. słuchanego w charakterze strony k.293v).

Od 1 września 2017r. Stacja Paliw w A. prowadzona była przez D. C. (zeznania D. C. słuchanego w charakterze strony, zeznania świadka G. W. (1) złożone na piśmie k.256-259v, k. 260-261, pismo k.158). Powód nie pracował od 1 września 2017r. na tej Stacji paliw (bezsporne).

We wrześniu 2017r. powód odebrał, podpisane przez Prezesa Zarządu pozwanej spółki (...) świadectwo pracy, wystawione w dniu 31 sierpnia 2017r., w którym wpisano min. w pkt 4a, że stosunek pracy ustał z dniem 31.08.2017r. w wyniku rozwiązania przez pracownika bez wypowiedzenia na podstawie art. 30§1 pkt3 w zw. z art. 55§1¹ kp, a w pkt 6.1 wpisano, że naliczono dla powoda ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 144 godzin urlopu wypoczynkowego, zaś w pkt 8 - w informacjach uzupełniających wpisano, że „a/ wynagrodzenie za miesiąc lipiec -2316,63 zł, wynagrodzenie za miesiąc sierpień – (...),87 w tym ekwiwalent za urlop oraz 3 miesiące odszkodowanie” – k.7-8).

W piśmie z dnia 11 października 2018r. E. W. zwrócił się min. do powoda o wezwaniem do zapłaty kwoty 213 734,00 zł , która to kwota wynika z faktur: 1. Brak wpłacanej marży ze stacji w A., 2. Braki końcowej inwentaryzacji, niezapłacone faktury za towar (k. 141). Takie same wezwania otrzymali także inni byli pracownicy pozwanej spółki wykonujący prace na Stacji paliw w A. (zeznania świadka G. S.).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, a wskazane wyżej. Sąd obdarzył wiarą w całości zeznania pozwanego D. C. słuchanego w trybie art. 299 kpc, bo jego zeznania zgodne są z dokumentami złożonymi do akt sprawy, a także z zeznaniami świadków: G. W. i M. G., których zeznania także sąd obdarzył walorem wiarygodności z racji ich zgodności ze sobą, a także z dokumentami złożonymi do akt sprawy. Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka G. S., w szczególności co do faktu, że powód w dniu 31 sierpnia 2017r. złożył wobec Prezesa zarządu spółki G. oświadczenie woli o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Zeznania powoda w tym zakresie są absolutnie zgodne z zeznaniami świadka G. S., ale także i M. G., a także znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozwanego D. C. słuchanego w trybie art. 299 kpc. Sąd także dał wiarę w całości zeznaniom świadków: M. J. i A. S., bo ich zeznania absolutnie zgodne są ze sobą, a także korelują z zeznaniami świadków: G. S. i M. G. oraz powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc.

Zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299n kpc w całości zasługują na obdarzenie ich wiarą, bo są zgodne z zeznaniami wskazanych wyżej świadków, pozwanego D. C., a także z dokumentami złożonymi do akt sprawy.

Zeznania prezesa pozwanej spółki (...) nie zasługują na obdarzenie ich wiarą co do faktu, że dopiero w dniu 1 września 2017r. zapoznał się on z oświadczeniem woli powoda o rozwiązaniu stosunku pracy, bo są one sprzeczne z zeznaniami wskazanych świadków G. S. i M. G. oraz pozwanego D. C. i powoda słuchanych w trybie art. 299 kpc. Zeznania zaś E. W. co do bezspornych okoliczności, w tym co do faktu niewypłacenia powodowi wynagrodzenia za lipiec i sierpień 2017r., wysokości tych kwot niewypłaconych powodowi należy obdarzyć wiarą, bo są one zgodne z zeznaniami powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc. Natomiast większość zeznań E. W. zasadniczo nie ma istotnego znaczenia dla sprawy, jako że E. W. np. nie ma wiedzy kiedy powód korzystał z urlopu wypoczynkowego.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Na wstępie podnieść należy, że przedmiotowe żądania sformułowane przez powoda nie mogą być skierowane przeciwko D. C.. Powód bowiem domaga się zasądzenia na jego rzecz: wynagrodzenia za lipiec i sierpień 2017r, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i o odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, a te roszczenia mogą być kierowane tylko i wyłącznie wobec pracodawcy powoda, a była nim spółka (...) sp. z o.o. w P.. Bezspornym jest, że powód był pracownikiem tej spółki, wykonującym swoją pracę na Stacji Paliw w A. od 1.09.2012r. i jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, spółka ta do dnia 31 sierpnia

2017r., prowadziła tę Stację Paliw, a D. C. przejął tę stację od spółki (...) do prowadzenia i faktycznie rozpoczął jej prowadzenie od 1 września 2017r. Jak wynika z treści pisma powoda powód w dniu 31 sierpnia 2017r. sporządził oświadczenie woli o rozwiązaniu z tym dniem stosunku pracy, a Prezes zarządu spółki (...) otrzymał je drogą pocztową dniu 1 września 2017r. Jednakże jak zgodnie zeznali powód oraz świadkowie: G.,...S. i M. G., powód w dniu 31 sierpnia poinformował E. W. o treści swojego oświadczenia woli a więc o tym, że z tym dniem rozwiązuje stosunek pracy z winy pracodawcy i zamierzał je wręczyć E. W., który jednak odmówił przyjęcia tego pisma, a wobec tego zostało ono wysłane pocztą. Zgodnie z art.61§1 kc w zw. z art. 300kp, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy do niej doszło w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. E. W., wydaje się, że przyjął do wiadomości w dniu 31 sierpnia 2017r. to oświadczenie woli powoda, bo następnego dnia poinformował D. C., iż powód, tak jak i inni pracownicy zatrudnieni na tej stacji, rozwiązał z (...) z dniem 31 sierpnia stosunek pracy. Przede wszystkim zaś w świadectwie pracy wydanym powodowi, noszącym datę sporządzenia 31 sierpnia 2017r., podpisanym przez E. W. wyraźnie wpisano, że stosunek pracy powoda z tą spółką ustał z dniem 31.08.2017r. w wyniku rozwiązania przez pracownika bez wypowiedzenia na podstawie art. 30§1 pkt3 w zw. z art. 55§1⁽¹⁾kp. Zatem oczywiście nie doszło do sytuacji przewidzianej w art. 23⁽¹⁾kp i pracodawcą dla powoda z mocy prawa nie stał się D. C., a tym samym za zobowiązania (...) wobec powoda z okresu jego zatrudnienia w tej spółce odpowiada tylko pracodawca powoda, czyli (...) sp. z o.o. w P., a nie ma tu zastosowania przepis §2 art. 23⁽¹⁾kp.

Zatem uznać należy, iż wniosek spółki (...) o wezwanie do udziału w sprawie po stronie pozwanej D. C. był bezzasadny i powództwo wobec D. C. należało oddalić w całości.

Żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego pracodawcy, czyli (...) sp. z o.o. w P. wynagrodzenia za lipiec i sierpień 2017r. w kwotach po 2316,63 zł, jest uzasadnione. Przede wszystkim Prezes Zarządu pozwanej spółki przyznał, iż - jego decyzją, nie wypłacone zostało na rzecz powoda wynagrodzenie za te miesiące. Tymczasem i zgodnie z art. 85 kp pracodawca ma obowiązek wypłacania pensji w ustalonym terminie, a nieterminowa wypłata wynagrodzenia czy brak wypłaty nie może być niczym usprawiedliwiony. W szczególności pracodawca nie może podjąć decyzji o wstrzymaniu wypłaty pracownikowi wynagrodzenia do czasu np. rozliczenia niedoboru, bo to są zupełnie dwa inne tytuły prawne, a pracodawca w przypadku wyrządzenia mu szkody przez pracownika może dochodzić od niego odszkodowania w trybie przewidzianym w art. 114-121 kp. Natomiast ma on bezwzględny obowiązek, aby wypłacić pracownikowi w terminie wynagrodzenie za wykonaną przez niego w danym miesiącu pracę na rzecz pracodawcy.

W treści swoich zeznań E. W. nie kwestionował wysokości tych kwot, choć wysokość tych kwot nie wynika absolutnie z żadnych dokumentów, w szczególności ze złożonych przez pozwaną spółkę kserokopii z list plac. Dokumenty te (k116-117, k.98) są tylko kserokopiami, zawierają niezrozumiałe dane co do poszczególnych kwot. Jednakże, jak już wyżej podniesiono, poza sporem jest, że powód nie otrzymał żadnej kwoty na poczet wynagrodzenia za te miesiące, a wobec tego, mając na uwadze wysokość wynagrodzenia zasadniczego powoda – 2000 zł oraz fakt, że składnikami wynagrodzenia były też dodatek stażowy i wynagrodzenie za godziny nocne, to wysokość tego wynagrodzenia wskazana przez powoda jest prawdopodobna i znajduje też potwierdzenie w zapisie w pkt 8 świadectwa pracy. Przede wszystkim zaś wysokość tych kwot nie jest kwestionowana przez E. W..

Zatem żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego pracodawcy należnego jemu wynagrodzenia za lipiec i sierpień 2017r. w kwotach po 2316,63 zł, jest uzasadnione. Termin płatności wynagrodzenia ustalony został w umowie o pracę jako płatne do 10 miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu przepracowanym. Zatem zasądzenie ustawowych odsetek za czas opóźnienia wypłacie tych należności kolejno od 11 sierpnia 2017r. i 11 września 2017r. jest zgodne z art. 85 kp i art. 481§1 kc.

Żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego pracodawcy odszkodowania w związku z rozwiązaniem przez niego stosunku pracy wobec ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika, jest także uzasadnione. Zgodnie z art. 55 §1¹ kp pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie określonym w §1, a więc bez wypowiedzenia wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za

okres wypowiedzenia. Zgodnie z §2 tegoż przepisu, oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Jak już wyżej podniesiono, z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód w dniu 31 sierpnia 2017r. zgłosił się do E.W. z pismem zawierającym jego oświadczenie woli o rozwiązaniu przez pracownika bez wypowiedzenia z winy pracodawcy umowy o pracę i z tym dniem, stosunek pracy łączący strony rozwiązał się na podstawie art. 55 §1¹ kp, zaś pozwany pracodawca w świadectwie pracy wydanym powodowi zawarł taki zapis co do sposobu rozwiązania stosunku pracy. Powód w treści pisma rozwiązującego stosunek pracy wskazał konkretnie przyczynę podjęcia przez niego decyzji o natychmiastowym rozwiązaniu stosunku pracy i na pierwszym miejscu wskazał niewypłacenie jemu wynagrodzenia w terminie za lipiec 2017r.

Zauważyć w tym miejscu należy - co znalazło odzwierciedlenia w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2000r. (I PKN 516/99), iż pracodawca który nie wypłaca wynagrodzenia w terminie i w całości, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia, bo obowiązkiem pracodawcy jest terminowe płacenie wynagrodzenia a nie uzyskiwanie na to wynagrodzenie środków finansowych. Bezspornym jest, że pozwany pracodawca w momencie, gdy powód podejmował decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy z winy pracodawcy nie wypłacił powodowi w ogóle wynagrodzenia za lipiec 2017r. Oczywistym i logicznym jest, że niewypłacenie powodowi do dnia 10 sierpnia 2017r. w ogóle wynagrodzenia za miesiąc lipiec 2017r., mogło spowodować, że powód, który - co jest oczywistym, ma zobowiązania finansowe, znalazł się w trudnej sytuacji ekonomicznej i mógł poczuć niepewność co do uzyskiwania stałych dochodów na czas w przyszłości. Obowiązkiem pracodawcy bowiem – co jeszcze raz należy podkreślić, jest wypłacanie wynagrodzenia na czas, a nawet jednorazowe niewypłacenie wynagrodzenia na czas stanowi ciężkie naruszenie przez pracodawcę jego obowiązków względem pracownika, który w takiej sytuacji mógł podjąć decyzję o natychmiastowym rozwiązaniu stosunku pracy.

Zatem stwierdzić należy, że oświadczenie woli powoda z dnia 31 sierpnia 2017r. i jego decyzja o rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 55 § 1¹ kp podjęta została zasadnie. Zatem żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz odszkodowania na podstawie 55 § 1¹ zd 2 kp w wysokości dochodzonej przez powoda tj. stanowiącej trzykrotność kwoty miesięcznego wynagrodzenia powoda w wysokości wskazanej przez powoda - 2107 zł, jest uzasadnione.

Także na uwzględnienie, co do zasady, zasługuje żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Zgodnie z art. 171 § 1 kp w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Zgodnie zaś z art. 291 § 1 kp roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Warunkiem zachowania tego terminu jest wytoczenie powództwa przeciwko pracodawcy, który powinien w danej sprawie występować jako pozwany. Roszczenie zaś jest wymagalne od dnia, w którym dłużnik powinien spełnić świadczenie. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy przysługuje tylko za urlopy nieprzedawnione, co potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2001 r. (I PKN 336/00), dotyczącym rozpoczęcia biegu przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop. Zgodnie z tezą tego wyroku, z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop. W tym też dniu rozpoczyna bieg termin przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane w naturze, a nieprzedawnione urlopy wypoczynkowe. Roszczenie o udzielenie urlopu wypoczynkowego przedawnia się z upływem lat trzech od chwili jego wymagalności (art. 291 § 1 KP). Urlop wypoczynkowy za dany rok kalendarzowy powinien być pracownikowi udzielony najpóźniej do końca września następnego roku kalendarzowego (art. 168 KP), a więc 1 października, powstaje więc roszczenie pracownika o udzielenie urlopu za rok poprzedni. Powód wystąpił do sądu z roszczeniem o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w marcu 2018, a więc trzyletni okres przedawnienia roszczenia o urlop roszczenie powoda o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy może być dochodzone za urlop wypoczynkowy począwszy od roku 2014.

Poza sporem jest, że powód miał prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni w każdym roku swojej pracy. Powód twierdzi, że wykorzystywał on w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce, w szczególności w okresie nieprzedawnionym, w poszczególnych latach, poza rokiem 2016, tylko pojedyncze dni urlopu, z tym że nie potrafił podać, nawet w przybliżeniu, ile tych dni urlopu wykorzystał w danym roku.

Zgodnie z art. 94 pkt 9a k.p. pracodawca ma obowiązek prowadzić dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy. Przepis art. 149 § 1 k.p. dotyczy obowiązku pracodawcy prowadzenia ewidencji czasu pracy pracownika do celów prawidłowego ustalenia wynagrodzenia pracownika i innych świadczeń związanych z pracą. W szczególności pracodawca miał obowiązek prowadzić indywidualne karty ewidencji czasu pracy dla każdego pracownika – zgodnie § 8 pkt 1 rozporządzenia (...) z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika. Imienna karta ewidencji czasu pracy pracownika powinna umożliwiać rejestrowanie w szczególności: liczby przepracowanych godzin w poszczególnych dobach roboczych w normalnym czasie pracy, według obowiązującego pracownika rozkładu czasu pracy, ale też i liczby dni i godzin udzielonego urlopu (wypoczynkowego, bezpłatnego), zwolnień od pracy. Przepis art. 149 kp i wynikające z niego konsekwencje ma doniosłe znaczenia w przypadku sporu i niewątpliwie, zgodnie z art. 6 kc, obowiązek dowodzenia ciąży na tym kto z danego faktu wywodzi skutki prawne, a zatem w przypadku sporu o dni, gdy pracownik przebywał (lub nie) na urlopie wypoczynkowym, to na pracowniku twierdzącym, iż nie przebywał na tym urlopie w przysługującym mu wymiarze pracował, ciąży ten obowiązek, ale twierdzenie pracownika może pracodawca zneutralizować przedstawiając prawidłowo, rzetelnie prowadzoną ewidencję czasu pracy. W przypadku uchybienia obowiązkowi ewidencjonowania czasu pracy ciężar dowodu zostaje zatem przeniesiony na pracodawcę, który chcąc zniweczyć żądanie pracownika winien wykazać jego rzeczywisty czas pracy, niwecząc tym samym dochodzone roszczenie.

W okresie zaś zatrudnienia powoda w pozwanej spółce, jak zeznała świadek M. J., pracownicy pozwanej spółki mieli obowiązek wypisywania wniosków urlopowych, a urlopy pracowników ewidencjonowane były w systemie elektronicznym E.. Jednakże prezes Zarządu tej spółki nie przedstawił takiej dokumentacji sądowi ani też żadnej dokumentacji obrazującej wykorzystywanie przez powoda urlopu wypoczynkowego, ani też w toku procesu w żaden inny sposób nie wykazał, iżby powód, korzystał z ciągłych urlopow.

Pamiętać należy iż zgodnie z art.3 kpc, strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten statuuje zasadę kontradiktoryjności w procesie, co oznacza, że ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych a działania sądu z urzędu jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych przypadkach.

Twierdzenia powoda w tym zakresie tj. że nie wykorzystywał on urlopu wypoczynkowego w dłuższym wymiarze niż jednodniowe dni, w żadnym roku swojej pracy, poza rokiem 2016, potwierdzają zaś zeznania świadków G. S. i M. J., a także A. S.. Sąd zatem dał wiarę zeznaniom powoda w tym zakresie i ocenił, że prawdopodobnym jest, że w roku 2014 i 2015 powód wykorzystał po 3 dni należnego jemu urlopu wypoczynkowego, a więc uznać należy, że w każdym z tych lat powód nie wykorzystał po 23 dni należnego jemu urlopu wypoczynkowego. Natomiast jeżeli chodzi o rok 2016, to wobec tego, że powód przyznał, iż w tym roku korzystał z kilku dni ciągle, a nadto także z kilku pojedynczych dni, to sąd ocenił że prawdopodobnym jest, że powód wykorzystał 8 dni należnego jemu urlopu wypoczynkowego za ten rok, a więc nie wykorzystał po 16 dni należnego jemu urlopu wypoczynkowego. Natomiast w roku 2017, to mając na uwadze treść art. 155¹ §1 kp powód miał prawo do 18 dni urlopu wypoczynkowego i uznając, że podobnie jak w poprzednich latach, prawdopodobnym jest, że powód skorzystał w tym roku z 3 pojedynczych dni urlopu wypoczynkowego, to nie wykorzystał on w tym roku 15 dni urlopu wypoczynkowego.

Zatem sąd zasądził na rzecz powoda ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2014-2017 w łącznej liczbie 77 dni. Zasady wyliczania ekwiwalentu pieniężnego za urlop określa regulacja zawarta w §14-19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8.1.1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U.

nr 2 poz. 14 ze zm) i sąd wyliczył kwotę należnego powodowi ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i jest to 7.788,71 zł zasądzona w wyroku. Sąd zaś oddalił żądanie powoda zasądzenia tego ekwiwalentu za dni urlopu ponad 77.

Reasumując więc sąd uznał za zasadne roszczenia powoda skierowane wobec (...) sp. z o.o. w P. z tytułu: wynagrodzenia za pracę, odszkodowania z art. 55 §1¹ kp i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy na łączną kwotę 18.742,97 zł.

Pozwana (...) sp. z o.o. w P. zgłosiła zarzut potrącenia do wysokości kwoty dochodzonej przez powoda niniejszym pozwem tj. do kwoty 29.543,34 zł.

Zgodnie z brzmieniem art. 498§1 kc, potrącenie jest możliwe, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, wówczas każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Potrącenie polega na umorzeniu dwóch przeciwstawnych sobie wierzytelności. W płaszczyźnie materialnoprawnej zarzut potrącenia będzie prowadzi do wzajemnego umorzenia wierzytelności powoda z wierzytelnością pozwanego a w płaszczyźnie procesowej zarzut potrącenia prowadzi do oddalenia powództwa. Potrącenie zgodnie z art. 499 kc następuje poprzez złożenie oświadczenia woli przez jednego wierzyciela drugiemu wierzycielowi a podniesienie zarzutu potrącenia w odpowiedzi na pozew jest równoznaczne ze złożeniem oświadczenia o potrąceniu, jeśli takie oświadczenie nie zostało złożone wcześniej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zarzut potrącenia jest środkiem obrony pozwanego w procesie i nie stanowi formy dochodzenia roszczenia przez pozwanego. W szczególności jego podniesienie nie wywołuje takich skutków jak dochodzenie roszczenia w ramach powództwa, w tym powództwa wzajemnego. Zarzut potrącenia skierowany jest na wykazanie tylko niezasadności roszczenia dochodzonego przez powoda i pełni rolę środka obrony pozwanego. Celem zarzut potrącenia jest oddalenie powództwa w całości lub w części wobec umorzenia wierzytelności, z której powód wywodzi roszczenie procesowe. Sąd więc musi ustalić, czy roszczenie przedstawione przez pozwanego do potrącenia istnieje i jest zasadne, ale nie czyni tego, aby o tym roszczeniu rozstrzygać orzeczeniem sądowym, lecz jedynie dlatego, aby ocenić zasadność roszczenia przedstawionego przez powoda w powództwie. Tylko to roszczenie jest więc przedmiotem rozstrzygnięcia sądu (tak: uchwała Najwyższego Izba Cywilna z dnia 4 sierpnia 2005 r., sygn. III CZP 53/05).

Pozwana spółka podniosła ten zarzut potrącenia w odpowiedzi na pozew w lakonicznej formie, podnosząc jedynie, iż zgłasza ten zarzut w związku ze stwierdzonymi brakami inwentarzowymi w wysokości 160 910 zł i zawartą min. przez powoda i innych pracowników Stacji Paliw w A. umową o wspólnej odpowiedzialności materialnej. Natomiast na rozprawie w dniu 21 marca 2019r. pełnomocnik pozwanej spółki oświadczył, że nie uznaje powództwa powoda w żadnym zakresie i podtrzymuje zarzut potrącenia do wysokości kwoty dochodzonej przez powoda niniejszym pozwem tj. do kwoty 29.543,34 zł, a więc stwierdzić należy że pozwana spółka w toku postępowania oświadczyła że potrąca wierzytelność tylko na wypadek gdyby objęta żądaniem pozwu wierzytelność, którą kwestionuje, została uznana przez sąd za uzasadnioną. Zatem zgłoszony przez pozwaną spółkę zarzut potrącenia jest to zarzut ewentualny.

Jak wynika z treści wyroku i jak też wyżej podniesiono, sąd uznał za zasadne roszczenia powoda wobec poważnej spółki z tytułu: wynagrodzenia za pracę, odszkodowania z art. 55 §1¹ kp i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy na łączną kwotę 18.742,97 zł. Natomiast Prezes pozwanej spółki w toku procesu twierdził, że powód jest dłużnikiem spółki w zakresie kwoty dochodzonej pozwem, co powinno spowodować wzajemne umorzenie wzajemnych roszczeń, a zobowiązanie powoda wobec spółki wynika z faktu, że był on osobą materialnie współodpowiedzialną za mienie na stacji paliw w A., a rozliczenie finansowe tej Stacji przeprowadzone na dzień 31 sierpnia 2017r. wykazało niedobór, przy czym prezes E. W. raz wskazuje kwotę 160 910 zł, a raz kwotę 213.734,00 zł – jak wezwaniu do zapłaty wysłanym pracownikom Stacji, a raz – jak w rozliczeniu złożonym do sadu (k.140) – 204.331,00 zł. Oczywiście, pracownik, który jest zatrudniony w firmie, ponosi odpowiedzialność materialną za swoje działania. Ma to na celu umożliwienie pracodawcy dochodzenia ewentualnych roszczeń za wyrządzoną szkodę lub mienie powierzone. W związku z zawartą w dniu 30 listopada 2013r. umową o wspólnej odpowiedzialności

materialnej, pracownicy stacji paliw, w tym i powód, był odpowiedzialny za mienie znajdujące się na tej stacji. Z chaotycznych zeznań składanych przez Prezesa zarządu pozwanej spółki (...)W. wynika, że ma on zastrzeżenia co do odprowadzenia przez pracowników Stacji paliw w A. w okresie od stycznia do sierpnia 2017r. do kasy firmy należności, przede wszystkim z tytułu marży od towarów sprzedanych, a także wystąpiła różnica wykazana w inwentaryzacji. Jednakże te zeznania Prezesa E.W. są absolutnie gołosłowne, nie są potwierdzone żadnymi dowodami inwentaryzacyjnymi wymaganymi w ustawie o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 330). Pamiętać należy, że inwentaryzacja to ogół czynności, które mają na celu ustalenie lub weryfikację obecnego stanu aktywów i pasywów i zgodnie z przepisami tej ustawy dokumentacja inwentaryzacyjna powinna zawierać:

- I ETAP: plan i harmonogram inwentaryzacji, instrukcję inwentaryzacyjną, zarządzenie wewnętrzne kierownika jednostki dotyczące przeprowadzenia inwentaryzacji (powołanie komisji inwentaryzacyjnej) oraz wykaz powołanych członków komisji.
- II ETAP: przebieg spisów z natury, protokół weryfikacji aktywów i pasywów, potwierdzenie sald (w tym: należności, zobowiązań, kredytów, pożyczek, środków pieniężnych), protokoły inwentaryzacyjne, protokoły wyceny zapasów niepełnowartościowych ujętych w arkuszu spisowym, oświadczenie osób odpowiedzialnych materialnie, sprawozdanie komisji inwentaryzacyjnej, itp.
- III ETAP: protokoły weryfikacji różnic inwentaryzacyjnych oraz ich zestawienia I wyjaśnienie, protokół inwentaryzacji kasy, zestawienia zbiorcze spisów z natury i kompensat niedoborów oraz nadwyżek, polecenia księgowania różnic inwentaryzacyjnych.

Tymczasem Prezes Zarządu pozwanej spółki, oprócz sporządzonego arkusza spisu z natury (k.40-45), nie złożył żadnych dokumentów inwentaryzacyjnych wskazanych wyżej, pozwalających na właściwą weryfikację stanu aktywów i pasywów na tej Stacji na dzień 31 sierpnia 2017r. E. W. bowiem składał w toku sprawy własne wyliczenia, wskazując, jak wyżej podniesiono różne kwoty, którymi obciążał pracowników Stacji Paliw, ale to były tylko jego swobodne wyliczenia nie poparte żadnymi dokumentami księgowymi. Zatem sąd nie mógł ocenić, czy faktycznie na tej stacji paliw doszło do powstania niedoboru i w jakiej wysokości powstał ten niedobór oraz kto jest za niego odpowiedzialny. Zresztą, w ocenie sądu, poza tym, że E. W. nie przedstawił sądowi wiarygodnych dokumentów księgowych dotyczących tej inwentaryzacji zdawczo-odbiorczej za okres od stycznia do sierpnia 2017r., to także samo zaistnienie tegoż niedoboru wydaje się być wątpliwe. Zauważyć bowiem należy, że jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, pracownicy tej stacji paliw codziennie sporządzali rozliczenia dobowe, które były codziennie wysyłane do siedziby pozwanej spółki i jak wynika ze zgodnych zeznań świadków: G. S., M. J., A. S., księgowa zatrudniona w pozwanej spółce (...) oraz prezes E. W. i wiceprezes A. W. codziennie mieli możliwość zapoznania się z tymi dobowymi rozliczeniami, a nadto G. S. osobiście raz w tygodniu, w siedzibie pozwanej spółki, bezpośrednio dokonywał wyjaśnień w sprawie rozliczeń i przez cały okres, aż do końca sierpnia 2017r., osoby rozliczające ostatecznie nie miały zastrzeżeń co do prawidłowości tych rozliczeń. Zatem zeznania prezesa pozwanej spółki (...)W. co do faktu zaistnienia niedoboru, za który był odpowiedzialny powód, pozostało nieudowodnione, bo sąd nie miał możliwości zweryfikowania- na podstawie złożonych dokumentów, że zaistniały braki i że za te braki powód ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 125 kp.

Zatem zgłoszony przez pozwaną spółkę zarzut potrącenia nie mógł doprowadzić do umorzenia wierzytelności, z której powód wywodził roszczenie procesowe w przedmiotowej sprawie.

Wobec tego sąd orzekł jak w sentencji.

Nadanie wyrokowi rygору natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia uzasadnia przepis art. 477² §1 kpc.

Jeżeli chodzi o koszty procesu jakie poniósł wezwany do udziału w sprawie po stronie pozwanej D. C., to należy wskazać, że zgodnie z art. 194 § 1 zd. 2 kpc, osoba wezwana do udziału w sprawie na wniosek pozwanego może domagać się zwrotu kosztów wyłącznie od pozwanego, jeżeli okaże się, że wniosek był bezzasadny. D. C. został

wezwany do sprawy na wniosek pozwanej (...) Sp. z o.o. i jak wyżej podniesiono- okazało się, że wezwanie D. C. do sprawy było bezzasadne. Tak więc to pozwana (...) Sp. z o.o. winna ponieść te koszty procesu, ale sąd zastosował tu przepis art. 102k.p.c i nie obciążył tej spółki kosztami procesu. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd, przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Taka właśnie sytuacja, w ocenie sądu, zaistniała w okolicznościach niniejszej sprawy. Pozwana (...) Sp. z o.o. złożyła do sądu dokumenty wykazujące że rachunki bankowe tej spółki zostały zajęte przez Komornika Sądowego, toczą się wobec tej spółki rozliczne sprawy sądowe, a zatem jej sytuacja finansowa jest trudna. W takiej sytuacji obciążanie tej spółki kosztami procesu wydaje się być niesłuszne.

O pozostałych kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Sąd miał na uwadze to, że powód wprawdzie w więcej niż 1/2 swojego żądania wygrał spór- mając na uwadze wysokość dochodzonej kwoty, ale powództwo było słuszne co do zasady, a jedynie w zakresie kwoty sąd uznał je w części za niezasadne. Zastosowanie więc art. 100 kpc było uzasadnione.

.